

[Erik Worm.]

huslæge boede 6 km derfra, og man henviste hende dertil til behandling. Det skete under protest fra vedkommende, der havde bragt pigen til behandling.

Efter hvad jeg har erfaret, var det først og fremmest af kollegiale grunde, at pigen blev afvist af lægen. Patienten, der altså ikke straks fik førstehjælpsbehandling, har været udsat for lidelser, som burde være undgået, idet hun under transporten til næste læge besvimedede.

Jeg er interesseret i at høre indenrigsministerens mening om det standpunkt, lægen har taget.

**Indenrigsministeren (Egon Jensen):** Efter lægelovens § 7, stk. 1, er enhver læge forpligtet til at yde den første fornødne lægehjælp, når hurtig lægehjælp efter de foreliggende oplysninger må anses for påtrængende nødvendig. Bestemmelsen nævner som eksempel forgiftningstilfælde og større blødninger. Har lægen gyldigt forfald, eller kan rettidig lægehjælp blive ydet af en anden, som efter forholdene er nærmere dertil, er han dog fritaget for denne forpligtelse.

Sundhedsstyrelsen har fra amtslægen i Sorø indhentet en indberetning om det tilfælde, som hr. Erik Worm henviser til. Amtslægens indberetning, der bygger på samtaler med de implicerede, giver en redegørelse for begivenhedsforløbet og indeholder oplysninger om karakteren af den skade, pigen pådrog sig. Detaljerne i den konkrete sag kan jeg ikke komme ind på her fra folketingets talerstol. Men jeg kan oplyse så meget, at amtslægens konklusion af sagen er, at han mener, at den i sagen omhandlede læge burde have taget barnet i behandling, ikke mindst i betragtning af, at lægen ikke havde sikret sig, at pigens egen læge var til at træffe. Men amtslægen tør på den anden side ikke udtale sig med sikkerhed om, hvorvidt der foreligger en overtrædelse af den før citerede bestemmelse i lægeloven.

Sundhedsstyrelsen har over for mig op-

lyst, at sagen derfra vil blive forelagt retslægerådet til bedømmelse af, hvorvidt en sådan overtrædelse foreligger, og hvis man kommer til det resultat, vil der af sundhedsstyrelsen blive begæret sag indledt på sædvanlig måde.

Jeg vil gerne tilføje, at lægegerning godt nok er et håndværk, men det er ikke et håndværk, hvor man bare kan hente en anden til at slå et søm i hist og her. Det er et håndværk, der drejer sig om befolkningens psykiske og fysiske tilstand, og der fordres meget mere af lægen end af andre, der har andre specialer. Forudsætningen for, at vi får det mest mulige ud af samvirket mellem læger og patienter, er, at lægerne ser lidt stort på, om de i givet fald går ind i kollegiale interesser. Vi arbejder jo netop på, at praktiserende læger skal mere ind i sundhedstjenesten end hidtil. Men hvis dette skulle være et eksempel på den måde, hvorpå praktiserende læger vil køre sagen, må man nok sige, at det er i direkte modstrid med det, vi søger at skabe. Jeg kan på ingen måde acceptere en sådan handle måde.

**Erik Worm:** Jeg takker indenrigsministeren for svaret. Det har bestyrket mig i den tro, jeg selv havde, nemlig at når man kommer til skade og bliver indbragt for en læge, vil man også blive behandlet. Det må også være til en vis betryggelse for borgerne og her ikke mindst for forældre og skolebørn, børn på andre institutioner, i børnehaver osv., at vide, at hvis man kommer til skade, kan man blive behandlet hos den nærmeste læge, man bliver indbragt til.

Jeg kunne egentlig godt tænke mig at stille det lille tillægsspørgsmål til indenrigsministeren, om dette her måske kunne medvirke til, at endnu flere skoler og andre institutioner, hvis de ikke i forvejen har en aftale med en læge eller et lægecenter, og hvis de bor langt fra nærmeste sygehus, fik en sådan aftale, så man vidste bestemt, hvor man hurtigst kunne køre hen og få behandlet de kvæstede.